

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **Y. L.**, narozen X, státní příslušnost Ukrajina
bytem L., I.r., Z. o., Ukrajina
zastoupen advokátkou Mgr. Eliškou Losertovou
se sídlem Bělehradská 572/63, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 2. 2019, č. j. CPR-32222-3/ČJ-2017-930310-V236,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

- Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 11. 3. 2019 žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 11. 2017, č. j. KRPS-235818-42/ČJ-2017-010024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 1 roku, a doba k vycestování mu byla určena v délce 15 dnů ode dne právní moci prvostupňového rozhodnutí.
- Žalobce namítá, že správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné

pochybnosti, a dále má napadené rozhodnutí za rozporné s principem přiměřenosti při posuzování dopadů rozhodnutí správního orgánu obsaženého v § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná podle žalobce nedostatečně zohlednila druh protiprávního jednání i ekonomické vazby žalobce a dále skutečnost, že mu bude po dobu jednoho roku znemožněno vykonávat práci na území Evropské unie. Žalobce dále uvedl, na území České republiky pobýval pouze krátce, neboť si potřeboval vydělat peníze na zpáteční cestu na Ukrajinu, a to z důvodu, že mu polský zaměstnavatel neuhradil odměnu za vykonanou pracovní činnost a neměl tak dostatek prostředků na návrat domů. Jeho pobyt nelze hodnotit jako dlouhodobý závazek, neboť v České republice neměl ani trvalé ubytování ani trvalou práci. V závěru žalobce uvedl, že zákaz vstupu do členských států Evropské unie není přiměřený a při ukládání zákazu nebyla zohledněna závažnost porušení povinnosti a skutečnost, že žalobce se správním orgánem celou dobu spolupracoval.

3. Žalovaná odkázala plně na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Žalovaná neshledala ve svém postupu žádné pochybení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
5. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
6. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasí. Žalovaná s rozhodnutím věci bez jednání souhlasila.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 25. 7. 2017 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky, když vykonával stavební práce na rodinném domě v obci J., ulice K.. Při kontrole předložil žalobce platný cestovní doklad, ve kterém měl vyznačeno polské vízum č. X s platností od X do X vydané konzulátem ve L. Uvedené vízum opravňovalo žalobce ke vstupu na území České republiky, nikoli k výkonu jakékoli pracovní činnosti.
8. Na základě uvedeného bylo s žalobcem ještě dne 25. 7. 2017 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu výslechu žalobce uvedl, že nejprve pracoval v Polsku na stavbě rodinného domu, ale poté, co odmítl pracovat každý den včetně víkendů, mu nebyla vyplacena odměna a rozhodl se tak odcestovat do České republiky. V České republice pobýval od 22. 7. 2017, přijel autem s dalšími cizinci. Plánoval zde pracovat asi týden. Vykonával úklidové práce na stavbě, a to v rozsahu 2 až 3 hodin denně. Smlouvu žádnou neuzavíral, pomůcky měl zajištěny přímo na stavbě. V minulosti mu bylo uloženo správní vyhoštění, protože mu zmocněnec, kterého zmocnil k prodloužení víza, odcizil cestovní doklad a žalobce tak pobýval na území České republiky bez povolení k pobytu a bez dokladů. V souvislosti s prostředky na vycestování uvedl, že tyto nemá, ale půjčí si je od kamarádů.

9. Správní orgán I. stupně si vyžádal u Úřadu práce České republiky (dále jen „úřad“) informaci o tom, zda měl žalobce vydané rozhodnutí o povolení k zaměstnání na území České republiky. Dne 4. 8. 2017 obdržel informaci, že žalobce neměl dle dostupných informací z centrální databáze Ministerstva práce a sociálních věcí vydáno povolení k zaměstnání.
10. Dne 10. 8. 2017 si správní orgán I. stupně vyžádal u Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce. Ministerstvo v závazném stanovisku ze dne 11. 8. 2017, č. j. KRPS-235818/ČJ-2017-010022, konstatovalo, že je vycestování žalobce možné, neboť vesnice L. v Západokarpatské oblasti, odkud žalobce pochází, a kde také žije jeho rodina, není v současnosti nijak zasažena střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů.
11. Dne 24. 8. 2017 byl učiněn správním orgánem I. stupně úřední záznam o zajištění žalobce, který byl téhož dne kontrolován hlídkou Policie České republiky při výkonu pracovní činnosti konkrétně úpravy fasády domu v obci H. B., ulice V.. Téhož dne byl žalobce k věci vyslechnut. Do protokolu uvedl, že věděl o tom, že nesmí v České republice pracovat a že s ním je vedeno správní řízení, ve kterém však nebylo stále rozhodnuto. Původně si chtěl půjčit peníze od kamaráda, aby mohl vycestovat zpět na Ukrajinu, nicméně se mu peníze nepodařilo sehnat, a proto se snažil vydělat si na cestu jinak. Na stavbě, kde byl zajištěn, pracoval čtyři dny vždy 8 hodin denně. Odměnu měl slíbenou ve výši 90 Kč za hodinu odvedené práce. Dostal zálohu 2 000 Kč. Nářadí a pracovní pomůcky obdržel na stavbě.
12. Od 11. 9. 2017 byl žalobce ve správním řízení zastoupen advokátkou.
13. Dne 15. 9. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí, v němž uvedl, že by bylo uložení správního vyhoštění nepřiměřené, a to s ohledem na skutečnost, že na území České republiky vykonával práci pouze dva dny a to v rozsahu 2 až 3 hodin denně, navíc tuto činnost vykonával z důvodu, aby si zajistil finanční prostředky na cestu zpět na Ukrajinu, neboť mu polský zaměstnavatel nevyplatil žádnou odměnu za vykonanou práci.
14. Dne 22. 9. 2017 správní orgán I. stupně opětovně u ministerstva vyžádal závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce. V závazném stanovisku ze dne 22. 9. 2017, č. j. KRPS-235818-36/ČJ-2017-010022, ministerstvo znovu konstatovalo, že je vycestování žalobce možné, a to z týchž důvodů, které byly uvedeny již v předchozím závazném stanovisku.
15. Dne 19. 10. 2017 bylo správním orgánem I. stupně doručeno sdělení úřadu o tom, že žalobce neměl dle dostupných informací z centrální databáze Ministerstva práce a sociálních věcí vydáno povolení k zaměstnání.
16. Dne 9. 11. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým správní orgán I. stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobce, a zároveň mu uložil zákaz vstupu na území členských států Evropské unie po dobu 1 roku.
17. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, ve kterém vyjádřil pochybnosti o dostatečném a přesvědčivém odůvodnění přiměřenosti správního vyhoštění podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce měl za to, že správní orgán I. stupně nedostatečně zohlednil druh protiprávního jednání a ekonomickou vazbu žalobce týkající se jeho

finančního zajištění v budoucnu, zejména to, že nebude moci po dobu jednoho roku vykonávat práci na území Evropské unie a také měl správní orgán I. stupně zohlednit to, že je složité najít práci na Ukrajině. Žalobce zopakoval, že v České republice pobýval neoprávněně pouze krátce, a to ještě z důvodu, že neměl prostředky na vycestování.

18. Dne 27. 2. 2019 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně řádně zjistil skutečný stav věci a v rámci posuzování přiměřenosti posuzoval konkrétní jednání žalobce, zájem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví a zájem žalobce na ochraně soukromého a rodinného života. Žalovaná poukázala na to, že bylo zjištěno, že žalobce vykonával zaměstnání bez příslušného povolení, a byla tak naplněna skutková podstata pro uložení správního vyhoštění. Správní orgány zároveň nejsou povinny zkoumat zavinění nebo osobní pohnuty, které vedou osobu k výkonu zaměstnání bez příslušného povolení. Žalovaná nepřisvědčila odvolacím námitkám žalobce a shrnula, že bylo žalobci uloženo správní vyhoštění v souladu se zákonem.

Posouzení žalobních bodů

19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
20. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců zohlední správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
21. Žalobce nejprve namítal, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, ovšem žalobce nijak neupřesnil, v čem nebyl zjištěn skutečný stav dostatečně, a které skutečnosti nelze mít za prokázané, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V souvislosti s takto obecně vymezeným žalobním bodem soud upozorňuje, že není nesprávný postup soudu, pokud obecnou námitku vypořádá též v obecné rovině (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004-41).
22. Žalobní bod není důvodný, neboť žalovaná dostatečně ověřila skutkový stav a tedy skutečnost, že byl žalobce zaměstnán, aniž by disponoval povolením k zaměstnání. Žalovaná poukázala zejména na informace zjištěné z výpovědi žalobce, ve které uvedl, že neměl podepsanou žádnou pracovní smlouvu, nedisponoval žádným povolením k zaměstnání ani živnostenským oprávněním, zároveň uvedl, že si byl vědom toho, že na území České republiky nemůže pracovat bez povolení k zaměstnání. Žalovaná také poukázala na to, že byla žalobci dána možnost vyjádřit se k podstatným skutečnostem pro vydání rozhodnutí, čehož žalobce využil. Soud má za prokázané, že žalobce provozoval ve dnech 24. 7. 2017, 25. 7. 2017 a 24. 8. 2017 závislou činnost, k jejímuž výkonu nedisponoval potřebným povolením. Tímto žalobcovým jednáním byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1

písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce neuvedl v souvislosti se zjištěným skutkovým stavem nic, co by bylo v rozporu s uvedenými závěry.

23. Dále žalobce namítal, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce nebyl dostatečně zohledněn druh protiprávního jednání ani ekonomické vazby žalobce. Žalobce opakovaně uváděl, že se nelegální činnosti dopustil z důvodu, aby si zajistil prostředky pro vycestování na Ukrajinu, a dále poukazoval na to, že mu uložením správního vyhoštění potažmo zákazem vstupu na území států Evropské unie bude znemožněn výkon práce v těchto státech a na Ukrajině je složité práci najít. Žalobní bod není důvodný.
24. Správní orgány své povinnosti dostály, zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V souvislosti s druhem protiprávního jednání uvedly, že se cizinec dopustil výkonu zaměstnání bez povolení k výkonu tohoto zaměstnání, zohlednily i to, že se jednalo o činnost vykonávanou v řádech dnů, zároveň se ale žalobce této činnosti dopustil opakovaně, a to i v době, kdy s ním bylo již vedeno správní řízení o vyhoštění. Žalovaná v uvedeném jednání shledala úmysl žalobce pracovat na území České republiky bez povolení k zaměstnání.
25. Žalobce považuje za nepřiměřený zásah to, že nebude moci po dobu zákazu vstupu na území států Evropské unie, tj. po dobu jednoho roku, v těchto státech pracovat. Soud k této námitce uvádí, že žalobce měl možnost vyřídit si řádně povolení k zaměstnání a být ve státech Evropské unie zaměstnán v souladu se zákonem, avšak žalobce tak neučinil a vystavil se riziku postihu za výkon nelegálního zaměstnání. Pakliže měl žalobce platné povolení k zaměstnání na území Polska, měl setrvat v Polsku a být zaměstnán tam, případně se měl po neúspěšném výkonu práce vrátit na Ukrajinu a vyřídit si povolení k zaměstnání v jiném členském státě Evropské unie. Žalobce však zvolil takové řešení, které je v rozporu se zákonem, tj. vydal se pracovat do České republiky, aniž by k tomu měl příslušné povolení, zároveň si byl vědom povinnosti disponovat tímto povolením k zaměstnání. Žalobcovo tvrzení, že nechtěl v České republice vykonávat zaměstnání bez příslušného povolení tak není pravdivé a bylo vyvráceno. Ostatně žalobce sám opakovaně uvedl, že si byl vědom toho, že potřebuje pro výkon zaměstnání v České republice povolení. Jak žalovaná tak správní orgán I. stupně se zabývaly přiměřeností zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění a uložením zákazu vstupu na území členských států Evropské unie do soukromého a rodinného života žalobce a dále konstatovaly, že na území České republiky nemá žalobce žádné společenské, kulturní ani ekonomické vazby a nevlastní žádný majetek, má se kam vrátit a žádné okolnosti mu nebrání vést jeho rodinný život na území Ukrajiny.
26. K tomuto soud ještě uvádí, že ačkoli žalobce spatřuje jako nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života nemožnost po dobu jednoho roku vykonávat zaměstnání v členských státech Evropské unie, tak právě při výkonu zaměstnání se žalobce dopustil porušení právních předpisů a to přesto, že si byl vědom povinnosti disponovat povolením k zaměstnání. Uloženým zákazem vstupu tak bylo zamezeno v pokračování žalobcova protiprávního jednání. Po uplynutí této doby žalobci nic nebrání v tom, aby si řádně vyřídl potřebné povolení a vykonával zaměstnání v členských státech Evropské unie v souladu se zákonem. Žalobce nezbavuje odpovědnosti za uvedené jednání ani to, že se snažil vydělat si peníze na návrat na Ukrajinu, neboť měl volit takové prostředky pro svůj návrat na Ukrajinu, které nejsou v rozporu se zákonem, např. podle § 123a zákona o

pobytu cizinců a do země původu se dobrovolně vrátit.

27. Žalobce dále namítal, že mělo být přihlédnuto k tomu, že v době pobytu na území České republiky neporušil jiné zákonné povinnosti a vždy se choval řádně. V prvé řadě soud konstatuje, že v době konání správního řízení o vyhoštění se žalobce dopustil totožného protiprávního jednání, pro které s ním bylo správní řízení zahájeno, tedy opakovaně vykonával zaměstnání, aniž by disponoval povolením pro výkon tohoto zaměstnání. Zahájení správního řízení tak nemělo na žalobce výchovný účinek a žalobce se nevyvaroval opakování protiprávního jednání. Kdyby se žalobce dopustil ještě dalšího protiprávního jednání, mělo by to jistě vliv na stanovení délky zákazu vstupu na území členských států Evropské unie. Zákaz vstupu by tak nebyl uložen po dobu jednoho roku, ale po dobu delší. Okolnost, že žalobce spolupracoval se správními orgány, byla zohledněna právě ve stanovení délky zákazu vstupu na území. V případě, že by se žalobce rozhodl s dotčenými orgány nespolupracovat, případně by se snažil vyhýbat odpovědnosti za protiprávní jednání (skrýváním apod.), mohla by se tato okolnost negativně promítnout do doby zákazu vstupu na území. Soud neshledal opomenutí správních orgánů v souvislosti se zohledněním žalobcova protiprávního jednání a jeho spolupráce se správními orgány. Spolupráce se správními orgány zároveň nemůže vést k zániku odpovědnosti za protiprávní jednání, ale může být toliko zohledněna při stanovení sankce.
28. Žaloba není důvodná, neboť správní orgány dostatečně zjistily skutečný stav věci a dostatečně se zabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí zejména ve vztahu druhu a závažnosti protiprávního jednání žalobce a též ve vztahu k žalobcově ekonomické situaci

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

29. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. května 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně